



Het moment, waarop Lisette Sevens als aanvoester van het Oranjeteam de felbegeerde wereldcup in ontvangst neemt.

weldigste van alles: dat we hier ook getoond hebben op karakter te kunnen winnen”.

Verrassing

Dat karakter kreeg trouwens een niet geringe steun door de inbreng van HGC-speelster Carina Benninga die van de eerste seconde af in de wedstrijd stond of zij er altijd al gestaan had. Zij gaf Annelies Kaptein, de rechter spits, de ruggesteun waar Aletta van Manen, een andere HGC-ster, in de finale niet aan toe was gekomen. Benninga en Kaptein legden indirect de basis voor de Nederlandse gelijkmaker. In volmaakte eendracht stootten zij samen door tot in de Canadese cirkel en verwierpen daar de tweede strafcorner na de pauze, de vijfde in totaal. Het moment waarop Marjolein Eysvogel aan haar triomfantelijke reeks van drie doelpunten op rij, een rechtgeaarde hattrick, kon beginnen.

Nederland had aan de door iedereen gevreesde strafcorner een verrassingselement toegevoegd. In plaats van te pogen de bal keihard door de Canadese uitloopsters te jagen, sloeg Fieke Boekhorst de bal op driekwart kracht recht op de scheenbeschermers van Zoe Mackinnon waarop Marjolein Eysvogel de bal uit de rebound in het vijandelijke doel kon werken. Luttele vijf minuten later liet Canada zich bij de volgende hoekslag op dezelfde wijze weer verrassen, 3-2. Nederland stond eindelijk weer eens voor.

Oranje trok daarna de wedstrijd weer geheel naar zich toe. Het breide een formidabel slotstuk aan de eindstrijd met als persoonlijk hoogtepunt voor Eysvogeltje haar derde treffer (4-2) na een schitterende combinatie met haar Amsterdam-clubgenoot Sandra Le Poole. Vallend en dweilend veegde zij de bal tussen een tweetal Canadese verdedigsters en keeper Mackinnon in

het Canadese doel.

Nog voor zij van haar duikvlucht was overeind gekomen, werd Marjolein Eysvogel door een piramide van over haar heen vallende oranje speelsters weer ter aarde gedrukt. Uit vreugde vanwege het nieuwe wereldkampioenschap maar ook van dolle pret dat het juist haar was gelukt de beslissende treffers voor Nederland te scoren. In geen van de voorgaande ontmoetingen had zij gescoord, alhoewel zij zich steeds de beste van het oranje team had getoond. De beste speelster van het toernooi zelfs, ook al gingen titel en beker daarvoor naar een ander, de Duitse keepe Suzanne Schmidt. De beslissing rond die ere-prijs was al voor de finale genomen, maar zelden zal een keuzecommissie achteraf met meer gegronde redenen hebben moeten erkennen dat er een vergissing was gemaakt.

De halve finales waren wedstrijden van een wel zeer verschillend karakter en beeld. Wie van hardlopen houdt kon zijn hart geheel ophalen aan Australië-Canada. Wie erkent dat er bij sport ook nog zoets als tactiek behoort, kon terecht bij Duitsland-Nederland. Drieduizend toeschouwers – en bijna 5.000 bij de finale – hebben dat allemaal bekeken.

Zij zagen Nederland een superieure overwinning boeken op Duitsland (2-0) waarbij de cijfers geen afspiegeling bieden van de suprematie van Oranje over de tegenstander die eerder in drie wereldfinales de opponent was, maar nu geheel werd overklapt en in de strijd om de vierde plaats het tegen Australië volledig liet afweten, 3-1.

Bij alle krachten en de hoge snelheid waarop Australië en Canada elkaar in de halve eindstrijd te lijf gingen vielen geen doelpunten. Ook na twee verlengingen van een kwartier bleven doelpunten uit en moest een reeks van tien strafslagen uitkomst bieden. Toen dat stond te gebeuren, voorspelde men in het Oranje kamp al dat Canada zou winnen. Dat gebeurde ook, met 8-5. De Australische coach maakte een paar onvergeeflijke fouten. Hij verzuimde vlak voor het verstrijken van de verlengingen zijn keeper te vervangen door de reserve-doelvrouw die een regelrechte lijnverdedigste is, hij schoot tekort in zijn tactiek tegen Canada, en hij had zijn speelstes niet op het nemen van strafslagen voorbereid noch daarvoor tevoren de speelstes aangewezen. Bij een dergelijke wanorde gaat vandaag de dag ook in het dameshockey de boel beslist verkeerd. Brian Glencross heeft dat ervaren.

Maar Nederland was kampioen, dat was het belangrijkste. Niet alleen voor de ploeg maar ook voor de onverwachte grote aanhang van de Nederlandse kolonie die zich van de allerbeste zijde van de nationale trots liet kennen. Met vlaggen, borden, spandoeken en aanmoedigingen. Het team heeft daarvan genoten.

Teruggekomen na de wedstrijd in het hotel

lagen er al de eerste teleggrammen met gelukwensen. Van de herenploeg vanuit Wales, van het Nederlands Olympisch Comité met de hartelijke tekst: Welkom in de Olympische ploeg.

Daarover beschikt, zoals bekend, niet het Nederlands Olympisch Comité, maar de FIH, de internationale hockey federatie. Maar wie kan na zoveel succes na een toernooi dat tenslotte met zoveel overtuiging werd gewonnen betere aanspraken op een plaats bij de Olympische Spelen van volgend jaar doen gelden dan de Oranje ploeg van aanvoester Lisette Sevens. Ik zou het waarachtig niet weten.

Aad Gaanderse

BONDSBUREAU

Het bondsbureau van de KNHB is op werkdagen tussen 09.00 en 17.00 uur geopend.

Telefoon: 020-455052.

Adres: Burg. Haspelslaan 131, 1181 NC Amstelveen.

Postadres: Postbus 455, 1180 AL Amstelveen.

HOCKEYSPORT

Hockeysport no. 36 jaargang 1982/1983 verschijnt vrijdag 6 mei a.s.

Kopij voor dat nummer moet uiterlijk dinsdagochtend 3 mei ter redactie zijn.

Kopij aan één zijde en bij voorkeur met de machine geschreven met tussenruimte.

Postadres: Postbus 455, 1180 AL Amstelveen.